

ROJA, MILICIANA, PUTA

La dreta no estima Maricarmen

Fa poc van desnonar una ciutadana anònima que, en morir dies després, es va convertir en símbol. Maricarmen és qui transforma les places en acampades, qui fa sortir al carrer a milers de ciutadans a manifestar-se, la imatge dels que lluiten pel dret a l'habitatge.

Durant aquest procés de passió i mort, la dreta ha estat com els voltors als què representen, atents als esdeveniments, vigilant si els sondejos electorals variaven per culpa d'aquella dona gran que troben malhumorada i antipàtica; o, dit en el seu llenguatge acadèmic: roja, miliciana i puta.

La mort de Maricarmen no ha sacsejat la consciència de la dreta. Per a ells, no es mereix ni el mínim respecte de secundar el minut de silenci que ha fet callar mitja Espanya. El que sí ha aconseguit la mort de Maricarmen, entre les dretes, és sumar un nou argument al seu permanent estat de pre-electoralisme. No hi ha líder ni militant entre les files dretanes que no hagi criticat el Govern d'aprofitar el moment

de la mort de l'anciana ultratjada. Uns lamenten la infame utilització electoralista que en fa l'esquerra, els més agosarats ja demanen que es practiqui l'autòpsia al cadàver perquè sospiten que la mort de la dona ha estat perpetrada per sicaris de l'esquerra.

Reaccions no massa racionals, acusacions un pèl exagerades, però, en el discurs nazi, l'excés verbal és el que més atrau a l'ignorant, com la pornografia ho fa entre la canalla. Molta imaginació per als descendents d'aquells que preferien la mort a la intel·ligència. Molta perversió moral per a inocular dubtes en una població que no es destaca, precisament, pel seu nivell cultural. Mal averany per a una nació que veurà, altra vegada, la violència sota pali.

Sortosament, a la Maricarmen ja no li calen més lluites, ni cap pis per habitar amb dignitat.

El problema és que cada dia hi ha més ciutadans pendents dels acudits, la mala educació i la vilesa d'una meitat d'Espanya que es reforça, dia a dia, amb la mentida.